

Și eroii plâng

Carte de colorat

Autor: Alicja Safarzyńska-Płatos
Ilustrații Ksenia Potępa
Traducerea Mirela Iazăr
Redactare Anna Safarzyńska-Gemra

Proiectat de Eurochild
Scan the QR code for other languages!

Și eroii plâng

Carte de colorat

Era timp frumos afară, venea primăvara. Păsările construiau din crenguțe cuiburi pentru puișorii lor, iar copacii dansau în bătaia vântului calduț. Hodor-onc-tronc! Deodată, în pădure se auzi un zgomot absolut înfricoșător. Șoricica se cuibări în blana caldă a Mamei.

– Mi-e frică, zise ea.

– Și mie, răspunse Mama, dar uite ce blană moale avem și cât de fain e să ne strângem în brațe.

Dintr-odată parcă ne simțim mai bine.

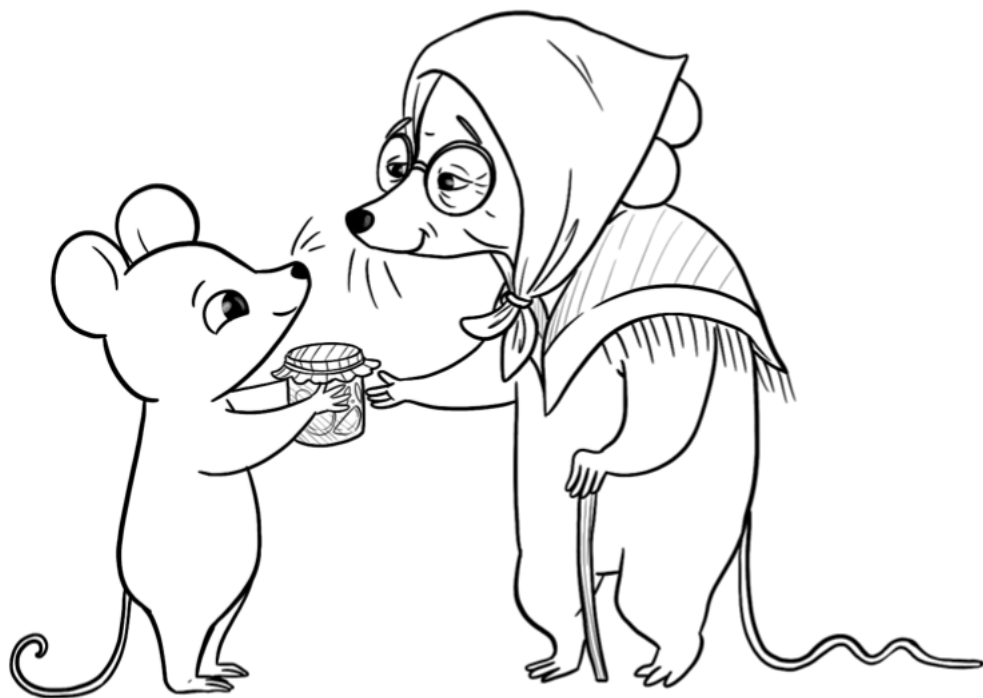
Șoricica își șterse lacrimile și o îmbrățișă și mai tare pe mama ei.

– Hai să gătim ciorbă de sfeclă roșie, spuse Mama. Nu tot ce se întâmplă în jurul nostru depinde de noi, așa că hai să facem ceva ce stă în puterile noastre.

Șoricica o ajută să curețe legumele și tăie morcovii în fâșii egale, atât cât putu ea de bine. Era așa grozav să gătească cu Mami - părea că vuietul pădurii dispăruse ca prin minune. Apoi Mama a turnat ciorba încă fierbinte în borcane și le-au dus împreună vecinilor care, la fel ca și ele, se temeau de sunetele înfricoșătoare.

Și-așa, toată lumea a început să se simtă mai bine

de la ciorba călduță.

– Iubito, strânge-ți lucrurile, trebuie să găsim o casă mai sigură, spuse Mama.

– Nu vreau, Mami, eu vreau să rămân în camera mea, strigă dezamăgită Șoricica.

– Te înțeleg, iubito, zise Mama. Dar știi, uneori trebuie să facem anumite lucruri chiar dacă n-avem niciun chef.

Șoricica începu să plângă. Trebuia să renunțe la toate jucăriile și cărțile ei preferate și să ia cu ea doar iepurașul mult-iubit. Și-atunci Mama o luă strâns de mână.

- Sunt doar niște lucruri, iubito, spuse ea cu căldură. Toate pot fi cumpărate și reconstruite, important este că ne avem una pe cealaltă.
- Dar Tati de ce nu vine cu noi? se îngrijoră Șoricica.
- Tati este un erou, spuse Mama. Trebuie să ne apere pădurea ca să avem unde să ne întoarcem. El este puternic și înțelept, va fi mereu cu gândul la noi.
- Dar eu vreau să vină cu noi! plânse Șoricica.
- Și eu, dar sunt anumite lucruri pentru care merită să lupti. Chiar dacă astfel renunți la altele mult

mai frumoase. Atunci când faci ceva de care ți-e frică, ceva ce nu vrei, asta se numește curaj. Eroii sunt foarte curajoși, căci ei luptă chiar dacă le este frică.

– Și eu sunt o eroină. Mi-e teamă, dar merg cu tine, spuse Șoricica punându-și rucsăcelul în spate, apoi o ajută pe mama ei cu bagajul.

– Așa e! zâmbi Mama. Ai mult mai multă putere și curaj decât crezi! Dar nu uita că și eroii au sentimente, așa că atunci când vei simți să plângi - fă-o, iar când vei avea chef să râzi - râzi în hohote!

Șoricica și mama ei porniră la drum. Bătea un vânt

puternic și uneori le era greu să meargă, dar au întâlnit Șoareci prietenoși care le-au ajutat să-și ducă bagajul sau le-au dat ceai. Și uite-așa, au prins puteri și nu s-au mai simțit singure.

– Mami, unde vom locui? întrebă Șoricica.

– Nu știu, iubito, răspunse Mama. Dar ne vom descurca de minune împreună. Sunt multe lucruri bune în lume și, știi ceva, după furtună mereu iese soarele, ține minte asta.

Deși drumul a fost anevoios și obositor, Șoricica și mama ei au ajuns în cele din urmă într-o poieniță. Aici soarele strălucea și nu se mai auzea cum

vuiește pădurea.

Deodată, din spatele ierburilor și tufișurilor dimprejur au apărut niște chițcani ciudat de lungi.

Șoricica se ascunse în spatele mamei.

– Mami, cine sunt ei? Întrebă ea speriată. De ce arată diferit de noi și de ce nu înțeleg ce spun?

– Sunt chițcani, Șoricica, o liniști Mama. Sunt șoareci care trăiesc pe câmpuri și pajiști. Sunt diferiți de noi, dar hai să încercăm să ne înțelegem cu ei.

Chițcanii se uitau curioși la Șoricica și mama ei, apoi au început să le aducă diverse semințe și ce-

reale, dar și alte alimente pe care Șoricica nu le mai văzuse niciodată.

– Haide, încearcă. Mama îi dădu Șoricicăi o bucățică dintr-o sămânță cam ciudată.

La început, Șoricica nu a vrut să mănânce, dar și-a amintit de Tatăl ei și despre cum eroii fac uneori anumite lucruri chiar dacă nu au niciun chef.

– Nu-i chiar așa rea, zise ea Mamei, luând o îmbucătură mică. Sunt diferite de cele de acasă, dar merge și-așa.

Chițcanii le-au invitat în casa lor pe Șoricica și mama ei. Aveau, ce-i drept, o vizuină mică și un

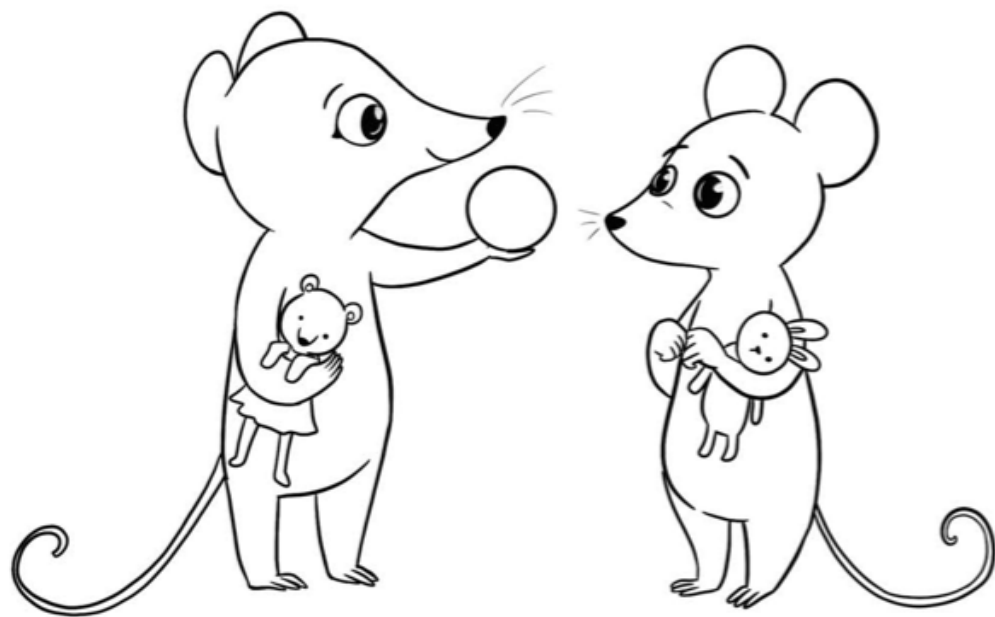

singur pat, dar astfel Șoricica putea să fie tot timpul lângă mama ei.

– Îmi plăcea mai mult căsuța noastră, zise Șoricica, cuibărindu-se în brațele Mamei.

– Și mie, oftă Mama. Îmi iubesc foarte mult casa și îmi fac griji dacă a fost distrusă. Dar uite, datorită drumeției noastre i-am cunoscut pe acești Chițcani prietenoși și am încercat și lucruri noi. Șoricica știa că Mama avea dreptate, și totuși se simțea tristă. Îi era dor de casă și de Tatăl ei. Doar și eroilor li se poate face dor!

Șoricica și mama ei au fost luate în gazdă de fa-

milia Chițcănescu, iar micuța Chițișor și-a împărțit hainele și jucăriile cu Șoricica. Toată familia le-a fost de mare ajutor. Cu toate acestea, Șoricica nu se simțea confortabil jucându-se cu jucăriile lui Chițișor și purtând hainele altcuiva.

– Știu că ți-e greu, zise Mama când Șoricica îi spuse ce avea pe suflet. Așa este uneori și nu avem ce face. Și mie mi-ar plăcea să fiu acasă cu Tati și să am lucrurile mele.

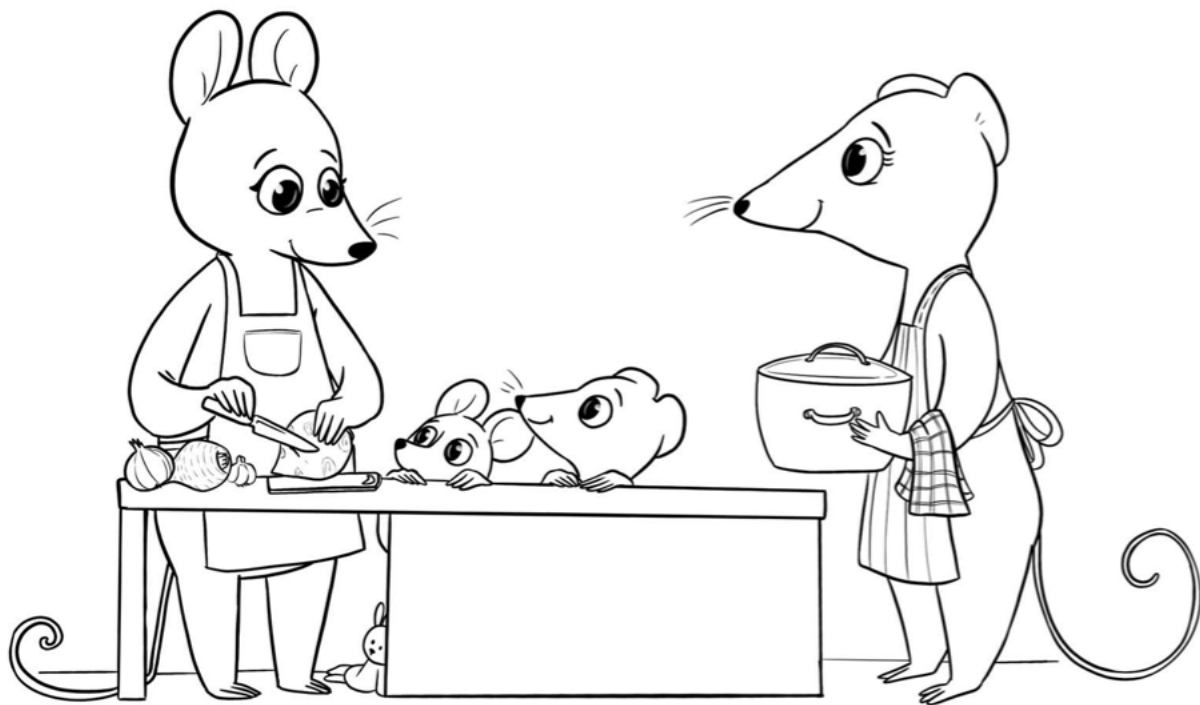
Șoricica văzu cum pe obrajii Mamei curgeau lacrimi. Și-atunci scoase din buzunarul rucsăcelului o poză cu Tatăl ei, pe care o purta mereu cu ea.

– Mami! strigă ea. Și tu ești o eroină! Dar știi, hai să facem ce putem și să nu ne mai gândim la ce nu stă în puterile noastre. Hai să gătim ciorbă de sfeclă roșie pentru Chițcani!

Și așa au și făcut. Iar când ciorba a început să fiarbă și mirosul ei s-a răspândit în toată vizuina, Chițișor a venit repede în bucătărie, urmată de Mama ei. Și uite-așa, dintr-odată s-au înveselit cu toții.

– Când se va termina totul, vă vom ajuta să reconstruiți Pădurea, spuse Chițișor. Avem o grămadă de semințe, vor crește copaci frumoși din ele. Co-

pacii se vor legăna din nou în bătaia vântului, iar păsările își vor construi noi cuiburi. Deși Șoricica nu înțelegea mereu ce spunea Chițisor, de data asta însă i-a fost ușor să o înțeleagă.

